

Cesta do nitra Jötunheimu

RVNÍMI OBYVATELI, NA KTERÉ THOR v Jötunheimu narazil, byla smečka hadích draků.* Netvoři vřestěli, vrčeli a cenili dvě řady smrtelně ostrých zubů, které naháněly hrůzu. I přes děsivý vzhled prozrazovaly jejich oči jistou inteligenci a hrdost. Neměli křídla, ale obratně se pohybovali mezi stromy. Odráželi se svalnatýma nohama, hadím

ocasem práskali jako bičem a jejich zelená šupinatá kůže zářila.

Thor už jednoho srazil, ale další dva na něho cenili zuby, a řev, které vycházel z křoví, oznamoval příchod dalších netvorů. S kolika draky bude muset bojovat?

Na odpověď nečekal dlouho, protože se na něj jedna z nestvůr vrhla s otevřenou tlamou. Téměř instinktivně Thor zvedl ruku a udeřil draka kladivem do lebky. Hrubé železo Mjöllniru na ni dopadlo tak zničující silou, že drakův uši drásající řev okamžitě ustal. Náraz odhodil příšeru na jinou a obě monstra spadla na zem. Bůh využil zmatku, vyskočil na hlavu druhého netvora a rozbil mu ji kladivem, jako když shnilé ovoce spadne na zem.

* V severské a germánské mytologii jsou známi také jako *linnorm* nebo *lindorm*. Věřilo se, že jejich svlečená kůže znásobuje vědomosti. Živilo se téměř všemi živými tvory, ale nejraději lidmi.

Thor si všiml, že tváří v tvář útočícím bestiím se kladivo chovalo, skoro jako by mělo vlastní vůli, vedlo mu ruku a vibrovalo energií blesku. Ačkoli to vypadalo jako velká výhoda, ve skutečnosti to zbavilo boha kontroly nad jeho činy. Uvědomil si, že ještě dobře neovládá sílu své ničivé zbraně.

V této situaci to představovalo další komplikaci. Pochopil to, když se podíval nahoru a mezi korunami stromů uviděl, jak nad jeho hlavou houstnou mraky a s modrým jiskřením se mezi sebou srážejí. Kladivo zrcadlilo Thorovy pocity a jeho zuřivost teď vyvolala bouřková mračna. On a Loki však byli vysláni jako špióni Ásgardu a rozpoutat hromy a blesky nebyl nejlepší způsob, jak zachovat své utajení. Došlo mu, že jeho společník neutekl jen ze zbabělosti, nýbrž také z opatrnosti. A rovněž pochopil, že se musí krotit, ale tak, aby si to netvoři neuvědomili.

Druhá horda draků dorazila, právě když první kapky deště začaly dopadat na listy stromů v lese. Ale netvoři, kteří vyskočili z keřů tentokrát, nevřeštěli. Vydávali švitořivé zvuky, jako by mezi sebou mluvili, a prohlíželi si mrtvé druhy a krví nasáklé bahno. Přes svůj divoký vzhled nebyli hloupí a pochopili, že čelí hrozivému nepříteli.

„Pojďte blíž, vy jötunheimské obludy,“ řekl Thor a mával Mjöllnirem v ruce, aby ukázal svou sílu. „Mám dost železa pro všechny tři.“

Ódinův syn se uklidnil a těšilo ho, že má nad situací kontrolu. K příšerám, které se právě objevily, se vzápětí přidaly další dvě, pak třetí a čtvrtá. Po chvíli se objevily ještě další, ale vypadaly vystrašeně. V poryvech deště předváděly své drápy jako meče, cenily ostré zuby a vrčely, ale neodvažovaly se zaútočit.

Netvoři se rozestoupili a snažili se ho obklíčit. Pohybovali se plazením, přičemž se občas vztyčili, ukazovali drápy, otvírali tlamu a mlaskali. Thor je bedlivě pozoroval a snažil se neztratit z dohledu

žádného z nich. Dával pozor, aby mu neodřízli únikovou cestu, kterou měl za sebou. Točil Mjölnirem v ruce a střídavě postupoval dopředu a pak zase o několik kroků couvl, aniž by dělal prudké pohyby, které by mohly vyvolat reakci útočníků. Zároveň nechtěl vzbudit dojem, že ustoupil.

Hluboko v lese narazili Tjalfe a Roskva do Lokiho, který zase nabyl své vlastní podoby a čekal na ně. Nacházeli se uprostřed lesa na mýtině, kterou bičoval nemilosrdný déšť.

„Thor tam zůstal?“ zeptal se náhle Loki, když viděl, že ho následovali jen oba smrtelníci. Sourozenci bázně přisvědčili. „Blázen! Dosáhne jedině toho, že nás zabijí všechny!“ vybuchl Loki.

Zatímco bouřka sílila, ozývalo se z dálky stále silnější skučení draků. Roskva se podívala na svého bratra. V obličejí se jí zračily obavy o osud Thora, který čelil zcela sám oněm netvorům.

„Ty potvory nejsou pro boha hromu rovnocenným soupeřem,“ řekl Tjalfe, aby uklidnil svou sestru.

Náhle uslyšeli, jak se někdo rychle blíží. Byli tak vyděšení, že ani nedutali. Vzápětí však zjistili, že lesem přibíhá Thor. Z jeho výrazu bylo ale ihned jasné, že nebezpečí ještě nepominulo.

Když je uviděl, zakřičel: „Utečte!“ A prohnal se kolem nich jako vítr.

Všichni čtyři uháněli jako o závod lijákem, aniž by věděli, kterým směrem běží. Chtěli se alespoň skrýt v nějaké houštině. Trny keřů jim trhaly oblečení na cáry a škrábaly je do tváří. Jejich úprk nebyl zrovna tichý, ale splnil svůj účel. Vřískot bestii byl stále vzdálenější, až nakonec úplně utichl.

Thor se konečně zastavil a jeho tři společníci ho napodobili. Oba smrtelníci, na pokraji sil, padli na zem. Bůh hromu natahoval uši a snažil se rozeznat mezi hlukem bouřky vytí hadích draků. Loki vypadal rozzlobeně. Chodil rozčileně dokola, až se zastavil a zvedl ruce k nebi.

„Zatraceně, kde to jsme?“ zvolal vztekle.

Nejenže při svém zběsilém úprku ztratili stopu obra, kterého sledovali, ale neměli ani potuchy, kde se nacházejí. Bouřkové mraky jim zakrývaly pohled na nebe a začala se snášet noc. Neviděli ani slunce, ani hvězdy, které by jim mohly ukázat cestu. Byli naprosto ztraceni v lesích Jötunheimu. A byl tu ještě horší problém. Během útěku jim trny planých trnek roztrhaly brašny, ve kterých měli jídlo. Ztracení, bez jídla a bez přístřeší... Tahle výprava se začínala jevit jako mnohem obtížnější, než si oba bohové z Ásgardu představovali.

Pršelo a do východu slunce ještě zbývaly hodiny. Thor si lámal hlavu nad tím, zda obr věděl, že ho sledují. Nenastražil jim snad léčku s hadími draky on? Ale tohle nebyla ta správná chvíle, aby to řešil.

„Měli bychom si najít nějaké útočiště!“ snažil se Thor překřičet hukot bouřky.

Loki přisvědčil, sdílel Thorův názor. Tjalfe naštěstí popadl druhý dech a podařilo se mu objevit vchod do jeskyně jen kousek od místa, kde zrovna stáli. Všichni čtyři rychle proběhli deštěm a ukryli se uvnitř. Jeskyně byla velmi zvláštní, neboť se nenacházela na úpatí hory nebo nějakého skalního útesu, nýbrž na rovině.

„Tohle místo nám poslouží dobře,“ řekl Thor. „Štěstí že jsi ho objevil. Dobrá práce, Tjalfe!“

Vnitřek jeskyně se nejevil příliš prostorný, ale dostatečně velký na to, aby jim všem poskytl útočiště. Thor se chtěl přesvědčit, jestli dále v jeskyni nečíhá nějaké nebezpečí, ale ve tmě nebylo možné nic rozeznat.

„Počkej,“ řekl Loki.

Prohrabal svou brašnu, až našel to, co hledal. Ale místo aby to nabídl Thorovi, vložil tu věc do rukou Roskvy.

Onen předmět byl drahokam velikosti ořechu. Roskva, překvapená takovým dárkem, ho držela na dlani. Byl to achát matně bílé barvy se světlemodrými tóny. Loki na něj položil dva prsty a zamumlal nějaká slova. Drahokam začal zářit, nejprve slabě a po chvíli tak intenzivně jako pochodeň.

Oba sourozenci otevřeli ústa fascinováni kouzlem, jehož se stali svědky.* To také bylo Lokiho záměrem.

„Tak už máš světlo,“ řekl s pyšným úsměvem.

Dívka předala zářící šperk Thorovi. Ten se zdržel jakéhokoli komentáře. Věděl, že Loki si nenechá ujít žádnou příležitost, aby předvedl své schopnosti. A dnes tomu nebylo jinak.

„Tvůj otec mi svěřil určité předměty,“ vysvětloval Loki s důrazem na slově svěřil. „Věděl, že já je budu umět použít tak, aby nám pomáhaly na naší cestě.“

Thor v duchu uznal, že Loki tohle kolo vyhrál, ale nechtěl připustit, aby se jejich rozepře projevíly navenek jako soutěž v naparování, natož před smrtelníky, a navíc v době, kdy bylo nutné řešit naléhavé úkoly. Aniž by cokoli řekl, vzal drahokam a vyhodil ho do vzduchu, přičemž si Lokiho pohrdavě změřil. Pak kámen uchoopil mezi prsty a začal postupovat do útrob jeskyně.

Loki osaměl s Tjalfem a Roskvou. Venku stále pršelo, i když už s menší intenzitou. Oba mladí lidé si sedli na zem, opřeli se o skalní stěnu a přitiskli se k sobě, aby se navzájem zahřáli. Lokimu jich bylo skoro líto. Vypadali tak slabí. Tak křehcí. Oblečení měli úplně promočené. Chvíli pomýšlel na to, že jim pomůže rozdělát oheň, což by bylo pro něj velmi snadné, ale pak si to rozmyslel. Prozatím

* Tento typ magie je znám v severské kultuře jako magie *galder*, což znamená ve staré norštině „kouzlo“ nebo „čáry“. Aktivuje se vyslovením určité kouzelné formulky.

stačilo to představení s drahokamem. Musí si schovat nějaký trumf na pozdější dobu. Časem se sourozenci přesvědčí, že slouží nesprávnému bohovi.

Thor se vrátil z nitra jeskyně, aniž by něco objevil. Tjalfe a Roskva mezitím usnuli. Vedle nich seděl na balvanu Loki a mezi prsty si otočil kamínkem. Thor využil okamžiku, aby Lokimu rázně vyčinił.

„Podlý bídař! Měl bych ti zakroutit krkem za to, že jsi utekl jako krysa,“ procedil mezi zuby a snažil se nevzbudit sourozence, na které se něžně díval. „Přísahal jsem, že je ochráním před vším zlým.“

„Neměl bys dávat tak lehkovážné sliby,“ odpověděl Loki káravým tónem.

„Mohli při tom střetu zemřít!“

„Možná jsi je neměl vytrhnout z jejich nicotných životů. Zálžitosti bohů nejsou nic pro smrtelníky.“

Thor se snažil kontrolovat svůj hněv. Sám v duchu pochyboval, zda bylo rozumné vzít s sebou Tjalfeho a Roskvu do Jötunheimu. Účastnit se života a osudu bohů mohlo být pro ně fatální.

Bůh hromu ještě zuřil, ale zdržel se dalších projevů a hodil Lokimu jeho zářící drahokam. Ten ho v letu chytil a na oplátku mu hodil kámen, se kterým si hrál. Thor ho lapil a skryl v pěsti. Když ji rozevřel, v jeho tváři se zračilo překvapení. Byl to runový kámen. Otáčel jím na dlani a prohlížel si čáry na jeho povrchu, které tvořily runy.*

„Odkdy ovládáš runy?“ zeptal se Thor.

„Dal mi ho Ódin. Ta runa způsobuje, že je kámen citlivý na změny, které způsobují různá kouzla v přírodních silách. Od té doby, co jsme prošli mlhou, je kámen teplý,“ zamumlal.

* Runová magie je založena na znaku, který představuje slovo, a nefunguje, pokud znak není napsaný, nakreslený, vyrytý nebo vyřezaný do nějakého povrchu.